

οίνοχόους ἢ οἰνηροῦς θεράποντας· ἦσαν δὲ οὗτοι καλοὶ καὶ ὠραῖοι καὶ καλῶς ἐνδεδυμένοι παῖδες καὶ δεδιδαγμένοι οἰνοχοοῦντες· νὰ προσφέρωσι τὴν φιάλην ἄκροισι δακτύλοις, κατὰ τὸν Πολυδεύκην. Ἡ κρᾶσις τοῦ οἴνου εἰς τὸν κρατῆρα ἐπανελαμβάνετο τὸσάκις ὡσάντις ἀπῆται ἢ πρὸς τὸ πίνειν ἐπιθυμία τῶν συμποσιάζόντων· τοῦτο δηλοῦται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου ἔνθα ὁ Εὐβουλίδης εἰσάγων τὸν Διόνυσον λέγοντα·

«Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεκρηνύω τοῖς εὐφρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγείας ἔνα, ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον ἔρωτος ἠδονῆς τε· τὸν δὲ τρίτον δ' ὕπνου ὃν ἐκπίνοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι οἰκαδε βαδίζουσι· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι ἡμέτερος ἐστ' ἄλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος [ῥοῆς.]»

Πρὸς διεύθυνσιν τῶν συμποσιῶν κατὰ Πλάτωνα ἐξελέγετο εἷς τῶν συμποτῶν ἄρχων τῆς πόσεως, καὶ συμποσίαρχος, καὶ βασιλεὺς, καὶ ἐπίταθμος ὀνομαζόμενος, εἰς οὗ τὰς διατάξεις ἔπρεπε νὰ ὑποτάσσωνται οἱ συμποσιάζοντες ὅλοι. Ἡ ἐκλογή ἐγένετο ὡς τὸ πολὺ ἐκ τῆς πτώσεως τῶν ἀστραγάλων, αἱ ἐπιταγαὶ τοῦ συμποσιάρχου ἐγίνοντο εὐφροσύνης καὶ εὐδαιμονίας ἕνεκα, διό ἦταν αὐταὶ πολλὰ εὐφρεῖς· π. χ. πολλάνκις τοῦ γελοίου χάριν ὁ συμποσίαρχος ἐπέταττεν «ἄδειν ψελλοῖς, κατὰ Λουκιανόν, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς ἢ ἀσκολιάζειν χωλοῖς;», εἶδὲ ὁ ἐπιταττόμενος ἀπεποιεῖτο ἢ ἠδυνάτει νὰ ἐκτελέσῃ, ἐζημιούτο νὰ ἐκπῆ μέγα ποτήριον οἴνου· ὑπῆρχε καὶ ἄλλο εἶδος ζημίας, ὁ ἀδυνατῶν νὰ ἐκτελέσῃ ἐπιταγὰ τι νὰ ἐκπῆ ποτήριον οἴνου, οὐχὶ κατὰ μικρὸν, ἀλλὰ μιᾶ φορᾶ, ὁ τρόπος οὗτος ἐλέγετο ἀπνευστί ἢ ἀμυστί πίνειν, καὶ τότε πάντες οἱ συμποτῆται ἐπειρημένοι αὐτὸν διὰ τῆς ἐκρωθήσεως λήθιας. Ἡ ἐξαίρετος ἐπιδειξιότης τῶν οἰνοχοῶν συνίστατο εἰς τὸν τρόπον τοῦ προσφέρειν τὸ ποτήριον, καὶ ὁ Γανυμήδης τῶν θεῶν ἔπρεπε νὰ διδραχθῆ πρῶτον εἰς τὸν Ὀ-

λυμπον, κατὰ τὸν Λουκιανόν, τὸ «ὄρεγειν τὸν σῆφρον». Πρὶν ἢ νὰ λάθῃ ἀρχὴν ὁ πότος συνεφώνουν ἰδία οἱ συμποτῆται περὶ τῆς διαθέσεως τοῦ συμποσίου ἢ τοῦ τρόπου τῆς πόσεως. Ὁ Πausanίας ὅστις μετ' ἄλλων τινῶν συμποτῶν ἐκ τῶν χθρῆσιων εἶχε κακῶς, ἐρωτᾷ παρὰ Πλάτωνι «τίνα τρόπον ἤδιστα πτώμεθα; Ἐγὼ μὲν οὖν λέγω ὑμῖν ὅτι τῶ ὄντι πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθρῆς πότου καὶ δεομαι ἀναψυχῆς τινος, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς· παρῆτε γὰρ χθρῆς σκοπεῖσθαι οὖν τίνι τρόπῳ ἂν ὡς ῥᾶστα πίνωμεν.» Συμφωνοῦσι δὲ «μὴ διὰ μέθης ποιεῖν τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν, ἀλλ' οὕτω πίνοντας πρὸς ἠδονὴν καὶ πίνειν ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι.» Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι δὲν ἔμενεν εἰς τὴν θέλησιν ἕκαστου νὰ πῆ ὅσον ἤθελεν, ἀλλὰ διὰ τῆς τοῦ συμποσιάρχου διαταγῆς, διὰ τῶν προπόσεων κτλ. ἠδύνατο καὶ νὰ καταναγκασθῆ εἰς οἰνοποσίαν. Ἐπινον δ' αὐτῶ. Ὁ ἄρχων τοῦ συμποσίου ἔπινε πρῶτος αὐτὸς ἐκ τοῦ ποτηρίου εἰς ὑγείαν τινός, εἶτα ἐνεχερίριζε τὸ ποτήριον οὐχὶ εἰς ἐκείνον οὐ χάριν ἢ πρόποσις ἐγίνετο ἀλλὰ πᾶσι τοῖς παρακεκλιμένοις ἐπέταττεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἕκαστον ἐν μέρει ἐπὶ δεξιᾷ κύκλῳ ἐκπιεῖν. Κατόπιν ἔδιδε τὸ ποτήριον εἰς τὸν ἐπιτημώτατον τῶν ξένων, λέγων εἰς αὐτὸν τὸ «χαῖρε,» ἢ «προπίνω σοι καλῶς,» εἰς ὃν ὁ δεχόμενος ἀπεκρίνετο, «λαμβάνω ἀπὸ σοῦ ἠδέως.»

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Β ΒΙΘΟΥΛΚΑΣ.

Κατάραν πατὴρ ἢ μητὴρ ὁ πολυέλεος Θεὸς πολλάνκις παρακούει· ἀλλὰ κατάρα λαὸν κατὰ δυναστῶν, ταχέως ἢ βραδέως ἀναδίδει, γινόμενα πῦρ αἰθόμενον.

Σ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ.